

Ik vind het zelf meer een soort bubbelbadendak

Marieke onder het bollendak op het fonkelnieuwe Stationsplein.

FOTO RUUD VOEST

Na een teleurstellende treinreis langs de grote steden heeft Marieke behoefte aan een symbool van hoop. Terug in Utrecht is daar gelukkig de opening van het nieuwe Stationsplein.

Woensdagochtend zou ik 'even' op en neer met de trein naar Rotterdam om daar mijn 14-jarige zoon om 09.45 uur af te leveren op een stageadres. Voor zo'n buitengaats wereldreis prefereerde hij toch mijn gezelschap boven dat van de Google Maps-madam op zijn iPhone.

Op alle andere dagen ben ik wel gewoon één grote bron van schaamte, hoor. Zo eentje waar je minimaal 5 meter afstand van houdt in de openbare ruimte en in een McDonald's in het bijzonder. Als een noodruftige stadsduif was ik gretig op het frietje dat mijn eerstgeborene me toewierp, gedoken. Over 3,5 jaar gaat hij misschien wel het huis uit en gooit hij alleen nog een wastas naar me.

Mijn plan was om zelf weer voor twaalven thuis te zijn om daar een vlammend stuk te schrijven over de aankomende gemeenteraadsverkiezingen voor de krant van vandaag.

Maar toen we al om 09.30 op station Woerden strandden en ik mijn ergernis op een volgepakt perron probeerde weg te laten smelten door een bleek ochtendzonnetje, wist ik al dat alles weer eens anders ging lopen dan ik

had bedacht.

Door een kapotte bovenleiding tussen Woerden en Gouda kwamen we pas ruim na elven via Alphen aan den Rijn en Leiden aan in Rotterdam. Op de terugweg via Schiphol troostte ik mezelf met de gedachte dat ik toch maar mooi in een paar uur tijd de complete G4 had aangedaan.

Het was 14.30 uur toen de trein Utrecht Centraal weer binnenreed en ik had inmiddels dringend behoefte aan iets vrolijks, iets met ballonnen en slingers en blijde mensen. Ik had iets nodig dat me uit het zuigende moeras van deze zwaar vertraagde dag zou trekken.

Bellenblaas

Ja, een historische gebeurtenis waarbij veelvuldig het woord 'iconisch' zou vallen en dan het liefst uit de mond van een wethouder of de directeur van een winkelhart. Dat was wat ik nodig had. En dat dan alle mensen hun telefoon of fototoestel tevoorschijn zouden halen om dat ene moment te vereeuwigen, waarop die wethouder in een wiebelige hoogwerker op een rode knop zou drukken, waardoor iedereen onder de slingers en de 'bellenblaas' zou komen te zitten.

Ik had een symbool van hoop nodig. Bij voorkeur de opening van iets heel ingewikkelds, dat ondanks alle tegenslag van alledag toch was gelukt. Zodat ik mezelf daar weer een beetje aan omhoog kon trekken.

Mijn gebeden werden verhoord, want om klokslag 15.00 uur bleek de opening van het nieuwe Stationsplein met het bollendak te zijn. Ook al vind ik het zelf meer een soort bubbelbadendak, en mijn zoon ziet er een grote verzameling fidgetspinners in. Het was precies wat ik nodig had. Ik had zelfs nog een halfuur over om bij de Mediamarkt een koptelefoon te kopen met noise cancelling

reduction. Ik liet me er eentje aansmeren die zeker het geluid van vier kinderen tegen zou houden.

Een rib armer, maar uiterst content, kuierde ik terug naar het fonkelnieuwe Stationsplein, waar zich inmiddels een grote menigte had verzameld. Daar trof ik een betrouwbare bron uit het Stadskantoor, die mij toevertrouwde dat ze zo'n beetje al haar collega's op het plein zag staan. Ook mensen, die ze 'al jaren' niet meer had gezien.

Een oudere man met een snor riep: „Nou, de mensen hier hebben echt nog niet allemaal een AOW'tje.” Daarna richtte hij zijn priemende vinger op mij en zei: „En jij, jij moet er wel wat aardigs over schrijven hoor, over dit dak.”

Ik keek omhoog. Het dak deed me aan Star Wars en de jaren 70 denken. Als dak, waar je beschutting onder zou moeten vinden, vond ik het niet heel erg gelukt. Maar als een feniks uit de as van Hoog Catharijne vond ik het buitengewoon geslaagd.